

det allerede meget tidligt blev godskrevet, idet det gik over i den næste Finantslov som Kassebeholdning, og saa kan det altsaa allerede tidligt omtrentlig kjendes og kunde ogsaa tidligt godskrives—som af den ærede 6te Landstingsmand for 6te Kredts (Bloug) blev sagt—Kongeriget og ikke Monarchiet. Vistnok maatte der først skee et Overslag, og det maatte foreløbigt være gjældende, men siden maatte, naar der saaes, hvor meget der var betalt for meget, dette kunne godskrives Kongeriget. Den høitærede 4de Landstingsmand for 1ste Kredts (Madvig) sagde, at det kom dog egentlig an paa, om vi havde en sparsom eller ødsel Finantsbestyrelse; naar vi havde en ødsel, kunde vi ikke væрге os imod den; vi maatte udrede alle de overstigende Udgifter, selv om de vilde blive særdeles store; havde vi en sparsom, vare vi reddede. Men vi kunne mulig have en meget sparsom Finantsbestyrelse, der dog havde Tilbøielighed til at have saa stor en Kassebeholdning som muligt under sine Hænder for Monarchiet, idet den just fulgte den Anskuelse, som blev udtalt af den høitærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kredts (Andræ), at det nemlig var vanskeligere at faae en Indtægt ind end at give for Meget tilbage, og den saa kunde foretrække at faae meget rigeligt ind, for ikke at stedes i den af ham antydede Vanskelighed. Det forekommer mig—dersom jeg deri feiler, ubbejder jeg mig at maatte blive rettet—at det har været Tilfældet, at man har besiddet en overordentlig stor Kassebeholdning, og at Kongeriget, værende i Trang for Penge, har laant af Monarchiets overordentlig store Kassebeholdning mod overordentlig høie Renter, medens Kongeriget selv fik overordentlige ringe Renter i Sammenligning med, hvad den maatte give af sin oversthyende Andeel i Kassebeholdningen. Dette var i Disfavør af Kongeriget, og det kunde dog nok være raadeligt, at Rigsdagen søgte at væрге om Kongerigets Interesser. Der blev sagt af den høitærede 4de Landstingsmand for 1ste Kredts (Madvig), at dersom Monarchiets lovgivende Magt vilde danne et Reservecfond, hvor stort den nu end maatte falde paa at gjøre dette Reservecfond, saa var ifølge § 4 i Grundlovsbestemmelsen Kongerigets lovgivende Magt nødt til at lyde eller

Kongeriget nødt til at udrede sin Andeel deraf. Jeg kan aldeles ikke ansee denne Fortolkning for rigtig; thi der siges, at vi skulle udrede det Beløb, hvormed Udgiften overstiger Indtægten, men at man kan kalde Dannelsen af et Reservecfond en Udgift, det antager jeg ikke. Naar jeg vilde lægge 1,000 Rb. hen i en Skuffe for at have dem i Reserve, da troer jeg ikke, at jeg kunde sige: Nu har jeg givet 1,000 Rb. ud; og dersom en anden Mand var forpligtet til at erstatte mig det, jeg havde udgivet, troer jeg end mindre, at jeg saa kunde sige til ham: Erstat mig nu de 1,000 Rb., som jeg har henlagt i den Skuffe for at have dem i Reserve. Kongeriget er vistnok ikke nødt til at udrede, hvad Monarchiet kunde fordrø til Reservecfond, men kun forpligtet til at udrede det Beløb, hvormed Udgifterne virkelig overstige Indtægterne. Efterat jeg saaledes har søgt i Realiteten at støtte den ærede Ordførers, maa jeg udtale den samme Tvivl, som blev udtalt af den ærede næstforegaaende Taler. Det synes mig nemlig, som om den Documentation, som den høitærede 4de Landstingsmand for 1ste Kredts (Madvig) gav af, at Rigsdagen ikke her kunde være berettiget til en Meningsudtalelse, men kun kunde drage til Ansvar eller lade være at drage til Ansvar, er begrundet, og jeg troer derfor ikke, at jeg kan stemme for Mindretallets Forslag, som det her staaer; jeg troer, at det vilde have formel Betænkelse. Jeg skulde derfor gjerne slutte mig til det Ønske, som er fremkommet fra den ærede næstforegaaende Taler, at Indstillingen helst maatte blive tagen tilbage.

Madvig: Jeg skal dog sige et Par Ord til Berigtigelse af, hvad der nylig blev ytret. Den ærede Landstingsmand vil ved at recapitulere sit Foredrag see, at han er aldeles enig med mig og min Sidemand (Andræ), hvad Forsalbstterminen angaaer. Der bliver altsaa tilbage Spørgsmaalet om Tilbagebetalingen af det Overskud, der kunde blive; factisk har der, med Undtagelse af den første Finantsperiode for Monarchiet, ikke været noget Overskud. Men det, jeg gjorde opmærksom paa i praktisk Retning, var det Intetfigende i den Tilbagebetaling, hvormed der i samme Dieblif